

POPCORN OLDIES, EEN DANS- EN MUZIEKCULTUUR

/ - Popcorndansers in Salons Mantovani in Oudenaarde
Emanuele Aucello - Popcorn oldies a la ferme du coq (2017)

Popcorn Oldies – of gewoon ‘popcorn’ – is geen muziekstijl zoals rock, soul, jazz of blues. Het is een verzamelnaam voor **muziek uit het eind van de jaren vijftig en het begin van de jaren zestig met een herkenbaar midtempo-ritme** dat het midden houdt tussen soul, chachacha, mambo en jive. Daarop wordt stijlvol gedanst door koppels: mannen/vrouwen – vrouwen/vrouwen – mannen/mannen (zie video).

De naam ‘*Popcorn*’ vindt zijn oorsprong in de gelijknamige dancing, ‘*Dancing Popcorn*’, in het Wase Vrasene vanaf 1969 en is dus een uniek Belgisch fenomeen. De toenmalige dj’s draaiden eerst vrij obscure soul en funk die ze onder meer hadden opgepikt in ‘*The Groove*’ in Oostende. Maar die stijl ruilden ze al snel voor muziek die ze op de kop tikten op hun ‘*ontdekkingsreizen*’ langs platenwinkels en opslagplaatsen voor vinyl in Engeland en de Verenigde Staten.

Vaak ging het om zeldzame (en dus dure) platen die nooit de hitparade of de platenwinkel hadden gehaald, maar die wel die typische ritmische sound bezaten, dansbaar, goed in het oor liggend en die je nooit op de populaire radiozenders hoorde. Heel wat van de grootste ‘popcornhits’ werden dan ook ingezongen door ‘*eendagsvliegers*’, illustere – vooral zwarte - zangers en zangeressen die zo snel verdwenen als ze waren gekomen. Na verloop van tijd werden al die rariteiten aangevuld met evergreens, highschoolmuziek en latin. Hierdoor slopen ook bekendere artiesten als Paul Anka (‘Dance on little Girl’), Louis Neefs (‘Sixteen Tons’), Bobby Rydell (‘Volare’) of Nat King Cole (‘Mr. Wishing Well’) het popcorncircuit binnen.

‘*Dancing Popcorn*’ in Vrasene – aanvankelijk enkel open op zondagnamiddag – trok publiek (hetero én homo) aan van heinde en verre, uit Wallonië, Frankrijk, Nederland, vaak kleurrijk en extravagant uitgedost. Er heerste een unieke, uitbundige sfeer, en wanneer de zuivere popcornhits werden afgewisseld met uitgelaten skamuziek klommen de bezoekers op de togen en spotten hun flesjes Carlsbergbier over de menigte.

Begin jaren zeventig kreeg ‘Dancing Popcorn’ concurrentie van andere dancings en er **ontstond een ware popcorncultuur**. Halfweg de jaren tachtig sloot echter de ene na de andere popcorndancing de deuren. De fans van weleer trouwden, kregen kinderen en draaiden voortaan hun platen thuis, mijmerend over die mooie tijden toen alles nog mocht en kon. Halfweg de jaren negentig was popcorn plots helemaal terug. De dj’s van het eerste uur huurden zaaltjes en danscafés af, verdeelden uitnodigingen met flyers of via e-mail, en de popcorntrain was opnieuw vertrokken. De muziek was nog steeds op en top popcorn, maar de meeste aanhangers waren wel hun wilde haren (letterlijk en figuurlijk) kwijt.

De ambiance van het eerste uur komt nooit meer terug, maar wie eenmaal de microbe te pakken heeft, raakt die nooit meer kwijt. Vandaag zijn er nog steeds overal te lande popcornfuiwen (of -soirées, zoals ze in Wallonië heten). Alleen verloopt de publiciteit niet meer door middel van ouderwetse flyers, maar via de vele facebookgroepen die de popcornboodschap verspreiden. **Ruim vijftig jaar nadat de hype ontstond in een kleine Wase gemeente blijft popcornmuziek springlevend, ook al zijn de liefhebbers vandaag krasse vijftigers, zestigers en zeventigers** die echter voor geen geld ter wereld hun favoriete muziek zouden willen missen.

En dat hoeft ook niet, want fans van het genre kunnen bovendien terecht op Radio Minerva waar sinds jaar en dag het veelbeluisterde programma ‘*Popcorn City*’ wordt uitgezonden, elke zaterdagavond van acht tot negen.

INZENDER

MARC UYTENHOVE

THEMA

Muziek en podiumkunsten

TREFWOORD

#muziek #dans #feest #sociaal gebruik